

Γι'αυτήν σάν πρώτα δέν σφριγῶ,
δέν τρέχω πιά σιμά της...
τόρα σιγαίνομαι κι'έγω
ν'ἀκούσω τόνόμά της.

Ἄλλάζει και τὴν κρέσι μας,
μὰς κόβει μὲς σ'τὴ δρῶσι μας
κι'ἀπάνω σ'τὴ δουλειά μας

Ὅδοντων ἀπηχούν τριγυαί,
κι'ἄλλος δέν ψήνει μιά στιγμή
τὴν ραχοκκαλιά μας.

Μακράν, λευκὴ χιών,
οἶστρε της κάθε Μούσης,
ποὺ φέρεις και συγχρούσεις
ὀδοντοστοιχιῶν.

Και τρέχει φρίκη παγερά
τὰ κρύφια και φανερά
τῶν κουφαριῶν μας μέλην...
σικτιρ ἢ κόρη τοῦ Βορρά
κι'έκεινος ποὺ τὴν θέλει.

Πομπὴ τοῦ μεγάλου πατρὸς Καρναβάλου.

Σήμω σήμω, πλάσι χάνη,
και Καρνάβαλος μ'ἐράνους
δοξασμένους παρελκύνει
στὰς κλεινάς ἰσοτεράνους.

Γ'δοῦποι, πάταγοι και κρότοι,
γλέντι πάλι ποὺ θὰ γίνη...
μ'μπρὸς και'πίσω Πισσῆροι,
και Παλ'γάτσι κι'Ἀρλιανίνοι.

Ρίχνει γύρω κομρετι
και στραγάλα και φαούλα,
και σ'τό μπράτσο του κρατεῖ
τὴν Ἀνδρῶσι τὴν δούλα.

Τόπο τόπο γὰ νὰ μ'πῆ
μὲ παράτα, μὲ πομπή
Νέας φέρνει συγινήσεις,
παιαίχ'ουν μουσικαίς,
και σκιρτᾷ μὲ προσφωνήσεις
και Ρωμηῶν ρητορικαίς.

Και σ'τὴν τόση φασκάρια
φαίνεται και μιά κυρία
σκεπασμένη μ'ἄσπρο βέλο,
και μιλεῖ σ'τόν Ενεζέλο.

Κι'ὁ Κόντε Θεοτόκης κι'ὁ φλέγων χρυσομάλλης
ἐν μέσῳ της ἀντάρας και της χαρτοβροχῆς
τὴν πέρνου ἀπ'ὀπίσω κρατοῦντες ὑπὸ μάλης
πρωτόκολλα μεγάλα της μαύρης ἀποχῆς.

Και κυνηγοῦνε τὴν κυρά και τραγουδοῦνε θλιδερά.

Ἄλλοτε σ'ἐλιμπίστηκαν
οἱ πρώτοι σου μνηστῆρες,
μὰ σήμερ'ἀελλιπίστηκαν,
ποὺ τέτοιοι ἀνδρὰ πῆρες.

Μὰς παραπότιες γολὴ
μὲ τὸ καινούμο ταῖσι...
βάλε φαρκάκι σ'τό γραβλί
και δὸς τ'ὸ σ'τόν Λευτέρη.

Ὅσάν χταπόδια και τοὺς θεοὺς καιά μὰς ἐκαμάκωσε,
φαρκάκωστον τὸν Κρητικὸ καθὼς μὰς ἐφαρκάκωσε,
και πᾶρ'έμας της ἀποχῆς τὰ πρώτα παλληκάρια
καὶ σὲ ταίξωμε σάν πρὶν μέσγους και κευκουενάρια.

Μές'στ'άλλα τὰ ποικίλα,
'στους κτύπους'στὰ σαντούρια,
νά σου και μιά γκαμήλα,
πού φρίνεται καινούρια.

Καθίς μί μούτρα γελιαστέ
στέκεις και τήν κιαλάρει,
και'στήν καμπεύρα της βαστῆ
τόν Στράτο καθβαλάρη.

Όλη σφρίγος,όλη χάρις,
ή γκαμήλα προχωρεί,
κι'ένες νέος γκαμηλιάρης
τουμπελέκι της βρεφί.

Χόρεψε,κυρά νταρνάνα
και Διπλή γλωσσικοπάνια.
Σάλτα μία,λιμαδόρα,
κίττα κι'άπ'όπισω τώρα
τι κουρέλια κρέμονται,
τι σωτήρες βρέμονται.

Σιδηροδρόμους όλοι γυρεύουν για ρουσπέτια,
κι'έμεις τήν γινόσι κλαίμε
των βουλευτών,και λέμε
πως δέν μας περισσεύουν παρσάδες και για τέτοια.

Σιδηροδρόμους θέλουν χωρίς να μελετούν
τήν ανακαραδιά σου,
τους λές πως εισ'ενοούχος,κι'έκαστο σ'έρωτοϋν
τι κάνουν τὰ παιδιά σου.

Χόρευε,τρελλή κυρά,
σχέδια μαγειρεύε,
κι'έν δέν έχωμε παρῆ
όλοένα γύρευε.

Μές'στην τόση τήν νηστεία
θέλε φούρους με καρβέλια,
και πολλοί μ'αυτά τάσεται
νά λιγώνωνται'στὰ γέλοια.

Πηδ'άκομη πηδ'ψηλά
ώς που νάθρωμε ψιλιά,
και μ'άκούραστο λαρούγγι
ζήτα κι'άπό μίγαις ζύγια.

'Στης'Αποκρηάς τήν τρέλλα
χόρευε,κυρά,και γέλε,
κάνε τήν εϋτράπελη.

Σάλτα,Συνταγματική,
νά γελούνε λαϊκοί,
μά και ψηλοκάπελοι.

Γύρευέ μας κότα πῆτα,
κι'άπ'όπισω κόσμο κίττα
γενεάς μεγαλοκάρδου.

Και'στὰ γλέντια τὰ πολλά
μήν ξεχνάς τόν αύγουλά
τού κυρίου,Κουλουμδάροϋ.

Είς τὸ κράτος ξαφνικῆ δωρεά χρηματικῆ.

Νέσου κι'ένος φίλος ἔρχεται μὲ φόρα,
πάσι'στους ἐν τέλει
και τοὺς ἀναγγέλλει
ὅτι μιλιούνα μας χαρίζουν τώρα
τραπεζίται Γάλλοι...
τείνει τοῦτο πάλι!

Όλους ἄνω κάτω
φέρει τὸ μαντάτο,
κι'όλοι ξεφωνίζουσι:ὀϊτῆς ἀγγελία!..
τι τῆς ἤλεε τώρα
τῆς κλεινῆς Γαλλίας
νά μας κἀνη δῶρα.

Τι κλωτσῶ μὲς ἤθεε,κελιπούρι πρώτης,
πλὴν αὐτὸς ὁ φίλος ὁ συμπατριώτης
λένε πως δέν εἶναι δῆλου'στὰ καλά του
και τὰ μιλιούνα τᾶχι'στὰ μισαλί του.
Κρῆμα νάναί ψέμμα τέτοιος πακτωλός...
ἦτανε ζευζέκης,ἦτανε τρελλός.

Ἄν δέν ἦταν ψέμμα τοῦτο τὸ μαντάτο,
τότε και βραβεῖα και πουγγί γεμάτο
για τοὺς Καρναβάλους και τὸ Κομντάτο.

Μέ χοροὺς και κόμους
τότε θά ξεσκάναιμε,
και σιδηροδρόμους
σίγουρα θά κἀναίμε.

Κρῆμα νά καθῆ τέτοιος πακτωλός...
ἦτανε τρελλός,ἦτανε τρελλός.

Ἦθελε νά πάη και'στὸν Κορωνατό
για νά τ'ἀναγγείλῃ τοῦτε τὸ μαντάτο,
νά χαρῆ κι'έκεντος και νά πῆ σπολλάτη...
πλὴν αὐτὸν τὸν φίλο και τὸν συμπόλιτη
ἀντι νά τὸν στείλουν ἴσα'στὰ Παλάτι
μὰ και δρό τὸν πᾶνε'στοϋ Δρομοκαίτη.

Κρῆμα νά καθῆ τέτοιος πακτωλός...
ἦτανε τρελλός,ἦτανε τρελλός.

Και καμπόσις ποικιλίας,
μ'άλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν αἰριὸν'στὸν Παρνασσὸν ἀπολαύσει τελεία,
μὲ τοῦ Ζαργάνη τὰ παιδιὰ μεγάλη συνακλία,
τραγουδιὰ,πιάνα,μουσικιὰς,και τόση ποικιλία.

Θαυμάσιον τῶντι και καταπληκτικὸν
έκαστο τῆς Προῦδου τὸ Καταστατικόν.
Και χειροτεχνιμάτων ἔκθεσις ἔθνικῆ
τὸν Μάρτιον θά γίνῃ λίαν σημαντικῆ.

Ὁ «Ρωμῶς»,ἐπιτοιαμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω,αἰξὼν πενήνταοκτώ,
συνορεύει μ'άλλα σπήττα και μ'ὄριζοντ' ἀνοικτό.